

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

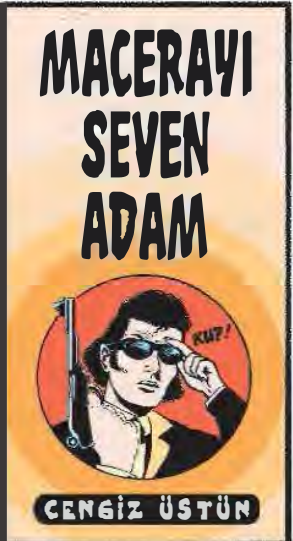
27 ŞUBAT ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/09 No: 600
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.



İstanbul Büyükşehir Belediye Başkan Adayı Binali Yıldırım:
"İstanbul'u dinleyeceğim gözlerim açık."

DÜDÜÜÜT!!! DAT DAT!!
DAAAAAAAAAAAAAAAAAAT!!!
NANİ NANİ NANİ!!!

İSTANBUL'U
MU DİNLEDİN
YİNE?





Serpme ülke getir kardeşim



@kaansezyum

Bugün harika bir gün, camı açamadım, "Serpinti hala devam edebilir" dediler. Ama neyse ki gündüzleri radyasyon duası okunuyor, o sizi radyasyondan korur dedi doktorlar. Çocuklar da gayet iyiler, ıslıl ıslıl parlıyor yumurcaklar. İşe gitmek için Yörünge istasyonuna gittim, zaten sis var, bir de elektrikler kesilmiş. O yüzden Çanakkale köprüsü üzerinden 89. köprü yoluna bağlanan megaduble yoldan gittim. 2 milyar uzay lirası tuttu ama, Benzinin kurunu 1.5 uzay lirasına sabitlediğimiz için bunlar hep faiz lobisinin olumsuz lafları... Sonuçta şu yılda hem devlet memurluğu yapıyor, onun dışında da yerlivemillinet'ten ikinci el uçan araba satıyorum. Çünkü kredibilitem yüksek. Devlete memur olmak hayattaki en güzel şey. Devlet memurunu seviyor. Zaten sevmediğini de çalıştırmaz. İyi devlet çalışanını sever. Çok şükür...

Böylesi köklü bir tarihe sahip bir toplum olmak gurur verici. Dünyaya biz yön veriyoruz artık. Ha dünya bizi dinliyor mu? Pek değil, ama eninde sonunda dediklerimizi yapıyorlar. Kim mi yapıyor? Biz onların kim olduğunu çok iyi biliyoruz.

Çok uğraştık ama içimizdeki çatlak sesleri kıstık. Artık kimsenin sesi çıkmıyor. Çıksa da çatlak çıkmıyor. Herkesi şan eğitiminden geçirdik. Şan eğitiminden geçirdik. Eğitimsiz ses olmaz. Bir toplum ancak tek ses çıkartırsa güçlü olur. Ha herkes tek ses çıkartınca müzik tek sesli oluyor ama o da bizim farkımız. Dünya ses görsün. Ses budur, tek bir sestir, tek notadır. O notayı da biz belirleriz. Kimse bize nota veremez. Bize verilen notalar yok hükmündedir. Bize nota öğretmeye yeltenenler önce metronomlarını bir kontrol etsinler. Durmuş saat bile günde iki kere doğruyu gösterir, bunların saatleri bizimkiyle ters yöne gidiyor. Hiç tutmuyor, hiç.

Bakın onlardan geri olduğumuzu söyleyenler olabilir. Dünyanın gerisinde, bilimin, eğitimin, hayatın, insanın gerisinde kaldığımızı düşünenler olabilir. Ama şöyle bakın, esas bu döngüde biz size tur bindirdik tur.

İnandığınız o evrim, geldi başınıza işte şimdi. Şimdi buna da inanmayın da görelim? Ya zaten göremem, tek yüreğiz biz. Biz size eğitim vermek için buradayız. Her şeyi bir şeyden ötürü severiz.

Hakkımızda atıp tutanlar oluyor. Biliyorsunuz herkes gözümüzün içine bakıyor. Şunların bir ayağı tökezlese de çökrelensek diye bakıyor. Bütün ülkeler sırayla bize tahıl satmaya başladı. Neden? Bizden faydalanmak istiyorlar da ondan, ondan! Biz zamanında dünyanın tahıl ambarıydık, şimdi ne oldu? İşte bunu onlar yaptı, yabancı sermaye, lobiler, intergalaktik tohum-sen, zezöcüler (ilk mutant tek hücreli tarafından dolandırılıp açıkta kalan sözde öfkeli milyonlar), cücücüler (2020'li yıllarda Cüneyt Özdemir'e ve YouTube kanalına inananlar), gakkocular (Çağın en tehlikeli cinsel sapıklığı, her türe eşit bakmayı hak olarak savunuyor) falan filan bize itibar suikasti yapmaya çalışıyor. Biz bunları yemeyiz. Karşımıza birisi çıkıp da garip garip konuşursa biz de frekansı yükseltiriz. Daha tizden konuşuruz, daha da tizden konuşuruz ama bir nokta da da o kadar tiz çıkar ki sesimiz, karşıdaki bardakları kırarız. "Kırırız" olarak mı yazılıyordu yoksa? Neyse bir önemi yok zaten, artık herkes aynı seviyede. Herkesin cahil olduğu yerde cahil kalmaz.

Unutmayın, istemek yeter. İsteyince yeter. İmkansızlar imkansızdır, mucizeler çok kolay.



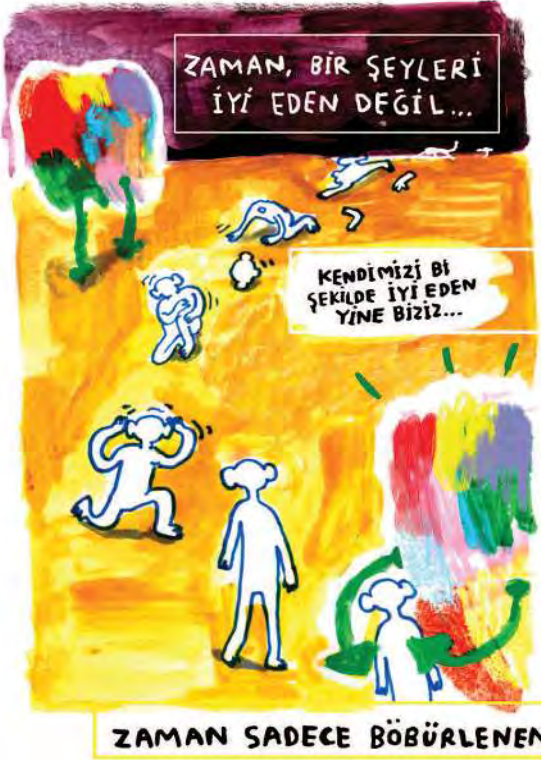
FİLTRELİ KOÇALAR



Merhaba. Dün de çok acayip bir şey oldu. Bahçelievler’lerde Sosyal Meddahlar oyunumuz vardı. İşte ben, Barbaros Uzunöner, Cem İşçiler, Volkan Kantoğlu ve süperonik sunucumuz Aslı Erkan’dan mütevellitiz. Böyle bir ekibiz. Aslı’yla da aynı muhitte oturuyoruz. Muhit. Aslı’yı da aldım, erken erken yola çıktık. Erken çıkmazsan yetişemiyorsun çünkü. Bir trafik oluyor, evlere şenlik. Erken erken gittik öyle Bahçelievler’e. Bu arada Sıla, navigasyon’un sesi. Çok komik oluyor. Bir yandan telefonda konuşuyor, “yüz metre sonra sağa dönünüz” diyor, yüz metre sonra Sıla’nın kendisi konuşuyor, “Alpay buradan sağa dönüyoruz şimdi” diyor, gerçekten çok komik. Çok tatlı bir insan. Varsa vardı Bahçelievler’e. Sahneye çıkacağımız salonu da bulduk. Dedik “napsak napsak”. İlk de biz varmışız. Bizden başka gelen de yok ekipten. Hiç kimse yok yani. Bir biz varız. Dedik “yemek yiyelim o zaman”. Acıktık da çünkü. Bilhassa insan oyun günleri acayip acıkıyor. İnsan oyun günleri, yediğinden beş misli on misli daha fazla keyif alıyor. İnsan oyun günleri yemek olayı için deliriyor. Dedik “Starcity’ye gidelim madem, avm’ye, hamburger gömek, kahve içek”. Navigasyon bizi bir yerlere götürmeye başladı mahalle arasında. Starcity’yi arıyoruz. Derken bir tarlaya girdik biz. Yani arsa gibi bir yere. Navigasyon bizi oraya soktu çünkü. Sıla da şaşırıldı. “Ben insanları nerelere sokuyorum böyle” dedi. Girdik arsaya, çıkacak yer yok. Bir boşluk var, orası da kaldırıma denk geliyor. Dedim “herhalde burası çıkış”. Sıla, “Alpay emin misin” dedi, “inebilir misin bu kaldırımdan aşağı” dedi. “İnerim ya, ne inemeyeceğim” dedim. Hop kaldırıma oturtuverdim arabayı. Ama öyle şık oturdu ki, ses bile çıkmadı. Laps diye oturdu. Sen laps’ı bildin mi. Laps dediğin de sessiz çığlıktır. İndim şöyle arabadan aşağı. Baktım şöyle bir duruma. Ön tekerlekler askıda. Önden çekişli. Gaza bassan da nafile. İlk tepkim şu oldu. “Jeep’im olsaydı böyle olmazdı işte”. Jeep’im olsun istiyordum çünkü. Çok güzel bir jeep var. Aşığım ona. Onu almayı çok istiyordum. Yeryüzünün en güzel arabası olduğunu düşünüyordum. Ben araba sevmem. Ben sadece onu seviyorum. Yeni geldi Türkiye’ye. Ağlamak istiyordum. O arabayı o kadar çok istiyordum ki. Ne bileyim, böyle bir olay da yaşanınca artık çok daha fazla istiyordum. O jeep’i istiyordum. Bu arada hava da kar kıyamet. Oradan bir adam geçiyordu. Dedim ki “ağabey biz yardım et”. “Ne demek” dedi. Baktı şöyle bir arabaya. “Ben şimdi geliyorum” dedi. Bir beş dakika kadar sonra aşağı mahalleden sekiz kişiyle birlikte geldi. Amaçları arabayı önden kaldırıp ya altına bir taş bir şey koymak lastiğin, ya da komple kaldırıp arkaya doğru itirmektir. Olmadı. Gram kılmıyordu araba yerinden. Bütünün ne kadar motor falan da varsa hepsi ön tarafta olduğu için, yerinden oynamıyor araba. Derken “Hasan Ağabey” diye biri geldi. “Hah” dediler “Hasan ağabey geldi, Hasan ağabey çözer şimdi sorunu” dediler. Hasan ağabey MacGyver gibi adam. Tipi güven veriyor bir kere. İnsan insan. Yemin ediyordum insan. Bahçelievler halkı ne kadar muhteşemmiş bu arada. Resmen seferber oldu koca mahalle. Biri geliyor, biri gidiyor. Yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Duygulanmamak da elde değil. Bu arada dışarıda iki saat de geçti. Navigasyon üşüyor, elimden de hiçbir şey gelmiyor. “Git istersen sen yemeğini ye, sıcak sıcak kahveni iç” diyorum, gitmiyor. Hasan ağabey gelince ortamda bir rahatlama oldu. Baktı şöyle bir önüne arkasına arabanın, “bekleyin geliyorum” dedi. Beş dakika sonra kendi minibüsüyle geldi. Yüklü minibüs. Çeker yani. Tarlaya girdi. Tarla çamur içinde bu arada. Araba kaya kaya geliyor. Hızını alıp gelememse gelemiyor. Önce ip bağladı, o olmadı, koptu. Sonra bir yerden halat buldu, o da koptu. Tam artık “yol yardım’ı çağırırım” diye düşünürken bir yerden zincir buldu. Onu bağladı. Bana da “sen arabaya geç” dedi. Oturdum direksiyon başına, komut bekliyorum. Zincir boşluğunu alır almaz, “gaza bas” diye bağırdı. Gaza bir bastım, hop çıkıverdi araba yukarıya doğru. Sonunda kurtulmuştu. Güzel sevinç yaşandı. Bu arada bize yardım edenlerden, Hasan ağabey de dahil, sadece üç kişi kalmıştı. Arabada üç adet İstanbul’un Kuşları kitabım vardı, teker teker hediye ettim ağabeylere. Bir teşekkür, bir minnet mahiyetinde. Oyuna da davet ettik ama gelemediler zaten. Üstleri başları hep çamur içinde kalmıştı. Zordu yani. Süperler ya. Vallahi bak. Bahçelievler halkı süper. Oyun başladı, ilk ben çıktım sahneye. Sahnem biter bitmez, dedim “ben gidiyorum”. Beşiktaş’ta İngilizce sahnem vardı çünkü bir de o akşam, ona yetişecektim. Yola çıkar çıkmaz yetişemeyeceğimi anladım. Aradım, “ben gelemiyordum” dedim. Artık derdim, eve dönebilmektir. Yanımda navigasyon da olmayınca büyük saçmaladım. Bir ara Yavuz Sultan Selim Köprüsü’ne doğru giderken buldum kendimi. Son çıkıştan çıktım ve bir süre sonra artık Fatih Sultan Mehmet Köprüsü’ne girmek üzereydim. Oradan da bir son çıkış yakalayıp nihayet 15 Temmuz Şehitler Köprüsü’ne girebildim, ve eve tam da gitmem gereken yoldan gidebildim. Öbür türlü Karadeniz Ormanları’nda mahsur kalıp ölecektim. Böyle de saçma bir gün yaşadım işte. Hoşça kal.

“HEY”

2 Mart Cumartesi / **Kadıköy Bahane** / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49
8 Mart Cuma / **Ankara Route** / Saat: 20.30 / bilgi: 0532 250 59 50



SORUN DÜŞÜNCELER DEĞİL Kİ;



SORUN; BAZI DÜŞÜNCELERİN ÇIĞLIK ATABİLMİYİ ÖĞRENMİŞ OLMALARI



Zaman Yolculuğu

Zaman yolculuğu fikri milattan önce iki bin yılına kadar gidiyor. Belki öncesine de gidiyordu ama daha öncesinin edebiyat tarihi falan yok. Gerçi düşününce milattan önce iki bin yılında zaman yolculuğunu düşleyen adamlar hangi zaman gitmek istiyorlar onu da merak ediyorum doğrusu. İçgüdüsel olarak milattan önce iki bin yılındaki adamın günümüze gelmek isteyeceğini varsayıyoruz çünkü Allah aşkına ne bok yiyeceksin dört bin yıl öncesine gidip? Ama milattan önce iki bin yılındaki adam o zamana kadar yaşanan en iyi çağa olduğunu biliyor muhtemelen. Bu zaten bazı ruh hastası dönemler hariç hep doğru. Mesela hidroloji mühendisliğinin şahikasına çıkan, cumhuriyet kurup seçimler yapan Romalılardan bin yıl sonra Avrupa'nın tuvaleti unutup derebeylerinin peşinde lordum lordum diye dolanması gibi geçmişe göre bokun içinde debelenilen dönemler de oldu.

Zaman yolculuğu bahsi açıldığında geçmişe mi geleceğe mi gitsek acaba diye düşünüyoruz tabii. Ben genelde geçmişçiyim. Zira ne bileyim, geleceğe de giderim tabii ama sonunu görmek, bir tür filmi ileri sarmak, dizinin final bölümünü izlemek gibi. Çünkü benim için ölüm fikrinin en kötü yanı, film bitmeden salondan zorla çıkarılmamız. Ölüm resmen film bitmeden salondan zorla çıkarılmak, ölüyorsunuz ama her şey devam ediyor; o yüzden dünyanın sonundan birkaç yıl öncesine gitmeyi isterim. Ama öyle alelade bir, atıyorum 2341 yılına gitmek istemem. 2341 yılında resmen mal değneği gibi ortada kalırım. Ben daha tablet kullanmamış, internet sitelerinin hepsinin illa ya tablet ya da telefonda çalışmak üzere tasarlanmasına feci uyuz olan bir adamım, 2341'de resmen mal gibi dolanırım. İnsanları etkileyebileceğim tek şey "Abi size okulda internet 1990'da başladı diye öğretiyorlar ama aslında 1995-96'ya kadar pek öyle kimse internete girmiyordu," "Sizin tarih kitaplarında bir cümleyle geçiyor ama 2002-2024 arası çok curcunalıydı," gibi abuk subuk cümleler kurmak olur ki, kimse de böyle şeylerden etkilenmez. Şimdi biri size "Abi 1702'de İsveç Kralı Varşova'yı kuşattı, Saksonların elinden çekti aldı, dur bak anlatayım," dese ne kadar etkilenecekseniz o kadar etkilenirler. Hani kibarlarşa arkandan dalga geçerler ama biliyorsunuz nezaket, insanlık olarak gün geçtikçe azalan bir özelliğimiz, bana basbayağı yüzüme gülerler gibi geliyor.

E geriye geçmişe gitmek kalıyor. Bilgimizle, geçmişteki insanları nasıl da etkileriz öyle değil mi? Valla ben de ilk başta öyle düşündüm ama sonra farkına vardım ki geçmişe gidersem de çok fazla bir şey değişmeyecek, yine mal değneklili yapacağım: En basitinden otomobil. Kalkmışım, atıyorum 1374 yılına gitmişim, adamlara verebilecek neyim var allasen?

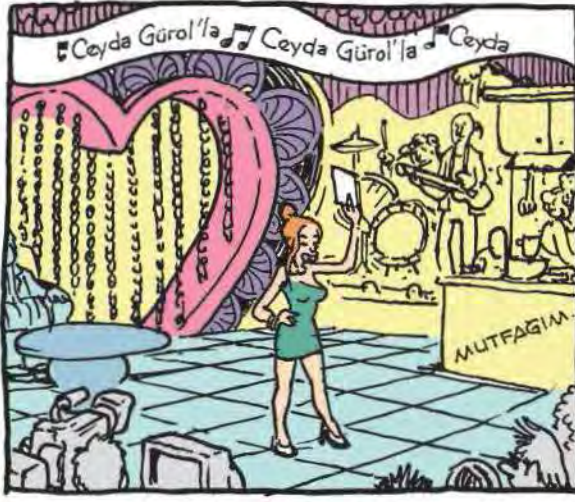
"Abi otomobil olsa, atla üç günde gittiğimiz yolu beş saatte alırız."
"Ne o otomobil dediğin?"
"Abi dört tekerli, böyle kutu gibi bir şey düşün."
"Evet."
"Motoru var, motor çalışınca tekerlekleri döndürüyor."
"Motor dediğin ne? Nasıl çalışıyor?"
"Valla içten yanmalı falan oluyor, o çalışınca tekerler dönüyor."
"İçten yanmalı ne, bir şeyi içten nasıl yakacağız?"
"Valla o kadarını ben de bilmiyorum, benzin koyuyorsun, bir de dizel var..."
"Benzin dediğin?"
"Onu da petrolden yapıyorsun."
"Nasıl yapıyorsun?"
"Valla bilmiyorum ki. İnternet olsa bakardık"
"İnternet ne ki?"
"Şimdi bilgisayar var... Ama o nasıl yapılıyor bilmiyorum..."
"Ya bu ayı da ben 2019'dan geldim diyor ama bir bok bildiği yok. Tut şu yelkenin ucunu da bir işe yara bari."

Doğrusu mühendis falan olmadığınız takdirde 1374 yılında mala davara bir faydanız olmayacak. Hatta mühendislerimiz de muhtemelen "Şimdi bir silikon levha lazım, lehim aleti var mıydı? Ama bunun için yarı iletken lazım," falan diye açmaza düşerler ya neyse. Belki çok daha önceye, milattan önce dört bin yılına falan gitseniz tekerleği, bir milyon yıl önceye gitseniz ateşi öğretirsiniz ama 1374'te yapabileceğiniz en büyük katkı Amerika, Avustralya diye başka kıtalar olduğunu söylemek olur. O da inanılırlarsa artık. Ha bak 1374 yılında Amerika kıtasında da olabilirsiniz. O zaman da çok çok "Abi birileri gelecek sizi bire kadar kıracak," diye uyabilirsin ama o birileri gelene kadar onu unuturlar. Kaldı ki önlem alsalar ne önlem alacak garibanlar?

Ama tabii çıkar odaklı bir zihin yapımız olduğu için hep işin çakallığındayız. "Zaman makinesine bin, 1750 yılına git, Levent'te kendine bir arsa çevir, sonra dön, sat parasını ye." veya "Hacı 1986'ya gidip 1000 dolarlık Microsoft hissesi al, koy kenara dursun, bugüne geldiğinde iki milyon doların olacak!" gibi fikirlerimiz ortalığı kasıp kavuruyor. 1750'de kadastro var mı, 1986'da Bilecik'teki evinden New York'taki borsada nasıl hisse senedi alacaksın? (Hatta al desem şimdi nasıl alacaksın?) gibi soruların cevabı yok tabii. Evet, zaman yolculuğu eğlenceli bir fikir ama basbayağı gitmeden önce hayvan gibi çalışmak lazım yoksa maskara oluruz 1374'te.

ve SİNEM

Neyse parası veriyor yaptırıyor





"Hem tedavi, hastanın hikayesini dinlemekle başlamaz mı? Hikaye, hastalıklı olsa bile."

Tansu Gülaydın, Şehri Boydan Boya Geçen Köpek'ten (Alak Adam Yayınları)

• Babamın maaşı ve kokusu Brüt'tü / Annem dualarıyla işi yürüttü / Allah da hepimize zihin açıklığı verdi...

• Çalışkan olmayıp çok çalışan... Yanmışsın ki ne yanmışsın!..

• Galata'da Muharrem Usta'yla sohbet ediyoduk. «Hatırlıyosun Beşiktaş'ın kalecisi Datcu'yu, ne kaleciydi be» dedi. «Abi iyi kaleciydi ama Fenerbahçe'nin kalecisiydi» dedim. «Haa, pardon ya, ben o zamanlar Fenerliydim» dedi ve beni tuhaf bir boşluk kafasına soktu...

• Sınıfta ağlayan olunca ağlayan çocuk, bari belli etmesen be atölgüat!..

• Ve Adem, Havva'yla karşılaştı... Ve, ona «Merhaba» dedi... Ve Havva, Adem'e «Birlikte film seyreledim mi?» dedi!..

• Malatya'da çok şahane kapı komşularımız vardı, Nevzat Amcalar... Nevzat Amca, ilk üç çocuğunu da çok severdi

ama henüz bebek olan Volkan'ın yeri ayırdı... Son bebeği büyük coşkuyla severdi... Bazı geceler eve geç saatte ve çakırkefif gelen Nevzat Amca, eşinin sitemlerini hiç duymazdan gelerek, direkt Volkan'ın odasına gider, uyuyor olsa da olmasa da Volkan'ı havaya kaldırır, adeta işiğa tutar gibi dikkatle bakar ve sonra «Bu çocuğa bakmamışsınız, bu çocuk aç kalmış» der, Volkan'ı indirip öper, başına basar, gene öper yatırır... İçli bir adam olan Nevzat Amca gerçekten çocuğu zayıf mı bulurdu, yoksa dikkatleri geç kalışından uzaklaştırmak için mi böyle yapardı anlaşılmazdı... Belki de o gece göremediği çocuğuna kısa sürede yoğunlaştırılmış ilgi göstererek, bebeğin kokusunu içine çekmekti tek derdi... Allah rahmet eylesin Nevzat Amca'ma...

• «Ha Ali Efendi, ha Efendi Ali» azaldı ama bitmedi... Hayır, bildiğin farklı farklı çocuklar...

• Geçen gün, biraderim Erol Tamer'den çorba istedim, yazarken rahat içeyim diye de fincanla istedim. Getirdi,

sağolsun. «Lan oğlum, nasıl türksün, çorbanın yanında ekme olur» dedim. «Asıl sen nasıl türksün abi, fincanla çorba mı içilir?» dedi. Sustum, not aldım...

• Konuyu olurluna getirip getirip «kantitatif» demek istiyorum...



• İki sevgili tartışırken hep kızın tarafını tutan ilişki dostu, hışır bi beyin taşıyosun kafatasında...

• «21-A, 23-C» diye tüm otobüs numaralarını bilen kadın, her rakamda korkutan, her haftte ürkütensin...

• Kalan Müzik, adını Baki'nin «Baki kalan bu kubbede bir hoş sada imiş» mısrasından alıyorsa, helal olsun...

• Japon şiirinde en son, en yeni, maddiyatçı akım: Japon Yeni...

• Çok saçma, Cengiz adlı arkadaşım, Cihangir'deki Kaktüs Kafe'nin hemen arkasında oturuyo. Her sabah, sokaktan gelen «Cengiz... Cengiz, Cengiz...» laflarıyla

uyanıp, n'olduğunu merak etmiş, sonra Kaktüs'ün kendiyile adaş, Cengiz adlı bir kedisi olduğunu öğrenmiş... İlk rastlaştıklarında «Siz kedilere hep insan ismi mi koyuyosunuz?» diye sormuş, «Evet,» demiş adam, «diğer kedilerimizin isimleri Sebahat ve Nebahat.» Cengiz kalakalmış. Çünkü annesinin adı Sebahat, kızkardeşinin adı da Nebahat!..

• Her türk biraz Ankaralı'dır...

• Heykeltraş dostum Kaan Küley'le bi lokantadaydık, yayla çorbası var diye sevindik. Ben «Aslında tarhana da olsa çok kral olurdu» dedim. «Çok severim tarhanayı» dedi. «Ben de bayılırım, annem pek güzel yapar» dedim, böylece bir süre birbirimize tarhanayı övdük. Konuşmalarımızı duyan garson «Tarhana çorbaların en güzelidir abi» dedi, o da söz alıp tarhanayı övdü. Kaan «Sen ne övüyosun hocam, yapsanız o zaman bu lokantada tarhanayı» dedi. Adam «Onu evde yapıyoruz» dedi...

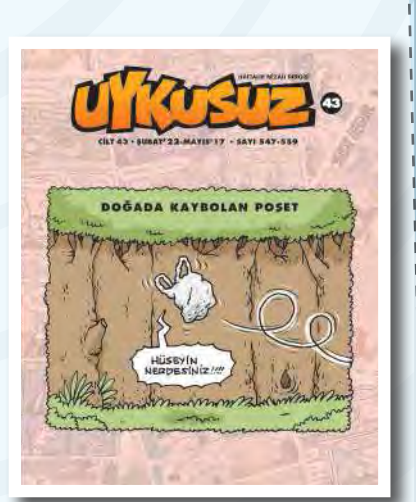
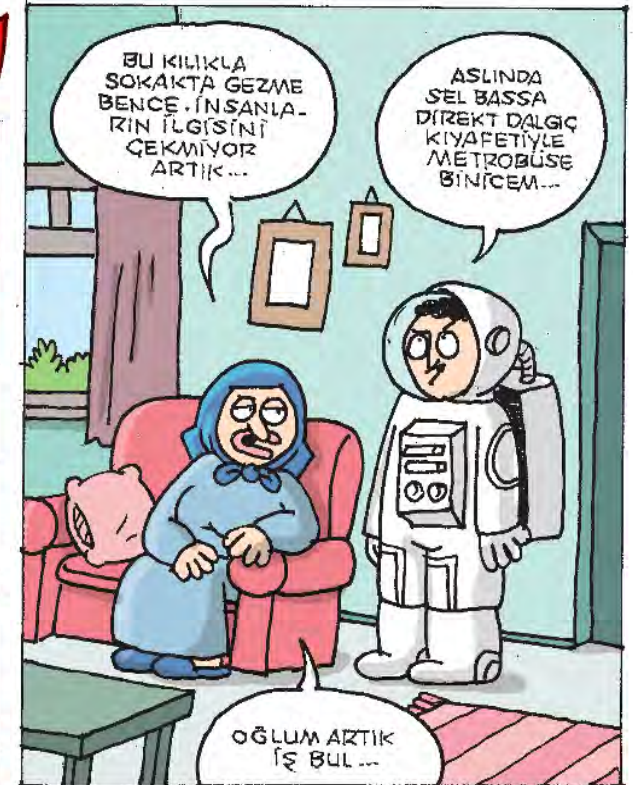
• İlk memleketimi sorana «Hititliyim» demekte kararlıyım...

• Erkek milleti, birbirinizin sırtına bebe gibi pat pat vurmaktan sarılmayı bi becerin artık lan!

• «İfade koçu»nu da duydum, şimdi serinkanlı bir şekilde, «Göt koçu» ne zaman çıkacak, onu bekliyorum...

• Hükümet Konağına gittim, adres nakli, seçim hesabı. Konuştuğum memurun masasında «İspanyolca Dil Dersi» kitabı vardı. İşlemin finalinde «Hoşçakalın, size iyi ispanyolcalar» dedim, «Grasyas!» dedi...

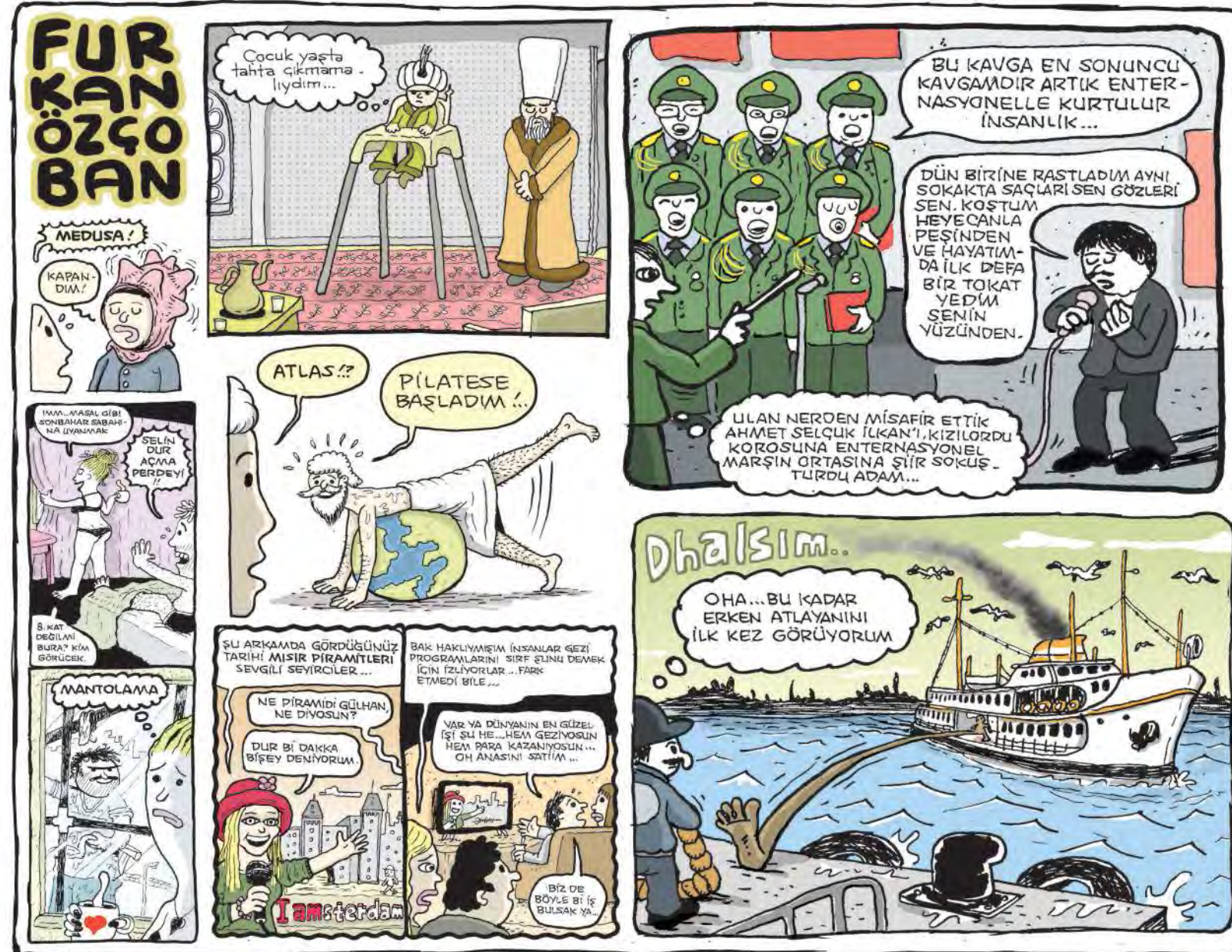
mustafa satıcı



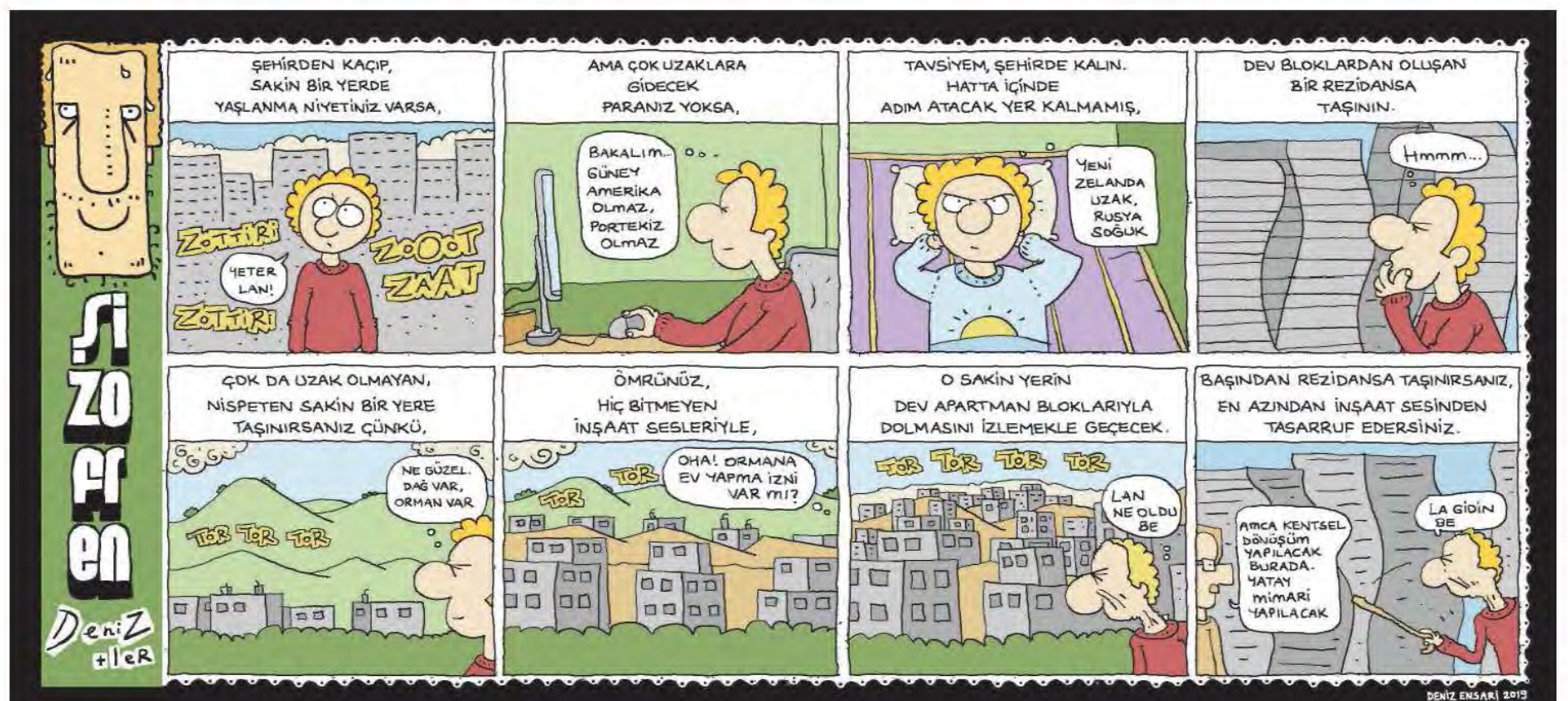
Cilt 43 haftaya bayilerde!

Uykusuz dükkan

www.uykusuzdukkkan.com.tr



YİĞİT ÖZGÜR



Çarpışma İpek & Burak

yazar gizer oky



Devam edende.



ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Vardır ya hani bir deniz kazasından/ Yeni kurtulmuş bir kız çocuğunun gözleri"

Edip Cansever

Bu gün hava çok güzel. Kar yağıyor. Şiddetli bir rüzgâr refakatinde hem. Islıklar uğultular. (yüksek bir tepenin üzerinde bu ev) Karın biteviye; döne döne, camlara çarpa çarpa o sarhoş edici (hipnotik) savruluşu bir yana; en güzel müzikten daha güzel; O uğultu; O da var. Baş rol onda. (eski "Sahibinin Sesi" plaklarının ambleminde başını eğip, gramofona kulak kesilmiş o köpek gibi pürdikkat dinliyorum) ("tam; kesin bir 'sessizlik' içinde yağan

kar"; onun da hakkını yemiş olmayayım yalnız burada--o da az "muazzam" değil--) Uçuyoruz. Ev uçuyor. Kapılardan pencerelerden, apartman boşluğundan çıtırtılar çuturtular. Bir kedi çığlığı. Bir şişe devrilme sesi. (kademe kademe uzaklar, tepeler, gemiler, çıplak ağaçlar... herşey bir ışıltılı beyaz hareyle, buğuyla kaplı. Kül rengi gök, küf yeşili deniz, hepsi beyaz benekli) Hava kararıyor.

Birden tizleşip bir ışığa çalan, sonra kalınlaşıp bildiğimiz: "Vuu" diye yazılan o uğultuya dönen o ses. Bir celallenip bir yavaşlaşa da hiçbir aral "es"/fasıla/mola vermiyor. Vermesin. ("Müzikten daha güzel" dedim de; kuş cıvıltılı bir "Sessizlik" le dahi iddialaşabilir)

Bu muhteşem/mest edici "ıslıklı uğultu" "Radyo Tiyatroları'nın fonlarında çok sık kullanılan "efekt" lerden biriydi. (Efekt: Korkmaz Çakar, unutulmaz) En başta geleni. En keskin/eksiksiz bir atmosfer oluşturanı. O'ydu. (Ben öyle hatırlıyorum) Hemen 'hava'ya girerdiniz. O uğultunun içinde. "Vuuuu" Atların nal sesleri, o bizim "ıslıklı uğultu" bir de kırbaç "şrak"lamaları: "Daha hızlı, daha hızlı arabacı..."

"Efendim atlar bundan fazlasına dayanamaz...--epey kalın bir ses bu--" At kişnemeleri. Dıgıdık dıgıdık. Gecenin bir vakti ıssız bir tepedeki o esrarengiz köşk'e doğru tırmıyorlar. Radyo' nun yeşil ışıklı gözü titreşir, biz o ahşap kutuya doğru iyice sokulurduk.

Jestleri, mimikleri, hareketleri hiç görmeden, sadece seslerle örülmüş bir müphem/muğlak dünya. Bir karanlığın içinde, gözlerinizi kapatarak film izliyormuşsunuz gibi. Baş döndürücü korkunç bir hızla, zıp zıp zıp sürekli

değişip duran şıkır şıkır "görüntüler"den, ekranlardan, renklerden şekillerden olma günümüz dünyası için çok ilginç/şaşırtıcı bir deneyim olabilir. Sıfır görüntülü bir hikâye. Simsiyah bir fon sadece. Deneyin. O eski "Radyo Tiyatro"ları internette var. Dinleyin bence. (eğer dinlemediyseniz hiç yani--gece'yi tercih edin ama, gece yayımlanırdı o "piyes"ler--"Piyas"de denirdi--)

Bir karanlığın içinde, bütün oturuları kalkışları, surat ifadelerini, mekânları, dekorları, kostümleri, renkleri filanı sizin hayal gücünüze teslim etmişler; eşsiz benzersiz bir "tecrübe" Siz tamamlıyorsunuz. Ses tonuna göre bir



Edip Cansever 1928-1986

insan tipi: Siz seçiyorsunuz. Hikâyenin oluşturucularından, yaratıcı ekipten biri de sizsiniz yani. Sizin hayal gücünüz. Bütün görüntüler, sizden. (Çehov, Dostoyevski, Gogol hikâyeleri falan da var içlerinde, önemli Türk yazarları da, var hepsi ulaşılabilir arşivlerde) Herşeyi bitmiş gitmiş, armut piş ağzıma düş tarzı, sana yapacak hiçbir şey

birakmamış, hazır lop diziler izlemekten daha yaratıcı. (onun da çok iyileri var haklarını yemeyeyim--"dizi"leri diyorum--)

Bu anlattığıma benzer bir etkiyi; ama tam tersi bir biçimde

yapan diğer bir deneyim de:

"hiç bilmediğiniz bir dilde film seyretmek" O da; hoş, tuhaf ve zihin kamaştırıcı. Yazıyorum burada; Kahire'de, İskenderiye'de, Halep'de, Şam'da sürekli sinemalara da giderdim. Hem o sinemalarda hem de çok çok eski yılların ünlü "Sinematek" inde hiç bilmediğim dillerde bir sürü film izledim. Bir dünya. Sovyetler Birliği: S.S.C.B. (onca

yıl sonra bu kısaltmayı yeniden yazmak--bir daha yazayım:

S.S.C.B.--) filmleri. "Demir Perde" ülkeleri. (öyle denirdi) Macarca alt yazılı bir Çekoslovak filmi, Rusça alt yazılı bir Polonya filmi... Hiç alt yazısız bir Bulgar filmi... (Bazen perdenin yanı başında elinde bir mikrofon konuşulanları

anında tercüme eden biri olduğu da olurdu) Hemen hepsi de siyah beyaz, durgun akan ağır sanat filmleri.

Siraselviler'in hemen başlangıcında; bir kuyu dibi gibi döne döne indiğimiz o salon. Aç karnına ardarda dört film izler, migrenim başlamış bir vaziyette o merdivenleri sarhoş gibi çıkardım. (ışıklar gözlerimi kamaştırdı) Gene olsa gene gitsem. İşte o sözünü ettiğim "Radyo Tiyatrosu dinleme tecrübesi" nin tam tersi; Burada görüntüler hazır. Oyuncular jestler, mimikler dekorlar mekorlar, mekanlar falan filan hepsi tamam. Gördüğünüz durumlara göre siz, o hiç anlamadığınız konuşmalara kendi kafanızdan uydurduğunuz diyalogları yakıştıra yakıştıra hikayeyi üç aşşa beş yukarı

kendi kendinize tamamlıyorsunuz. (Biraz rüyalarda olanlara benzer bir ruh hali içinde de olduğumu hatırlıyorum o tenha salonun karanlığı içinde--o size hiçbir şey ifade etmeyen konuşmalar--)

(yakıştırap uydurduğunuz o diyaloglara göre, kameranın ağır ağır yaklaştığı o kapıdan sevinçle girmesi gereken kız birden ağlamaya başlar, allak bullak olup hikâyeyi yeni baştan kurgulamaya çabalarınız, öyle şeyler de olurdu...)

Bilmediğiniz dilde alt yazısız bir film; onu da izleyin bence. (Salonda ama)

Herneyse, yazı bitti...

Islıklar, uğultular... Onlar berdevam...

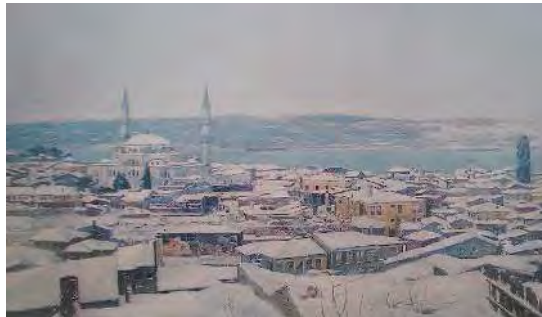
Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...



Sahibinin Sesi Plaklar



"Letyat zhuravli-(Leylekler uçarken)" - Mikhail Kalatozov



Hoca Ali Rıza (1857 - 1930) - Üsküdar'da Kar

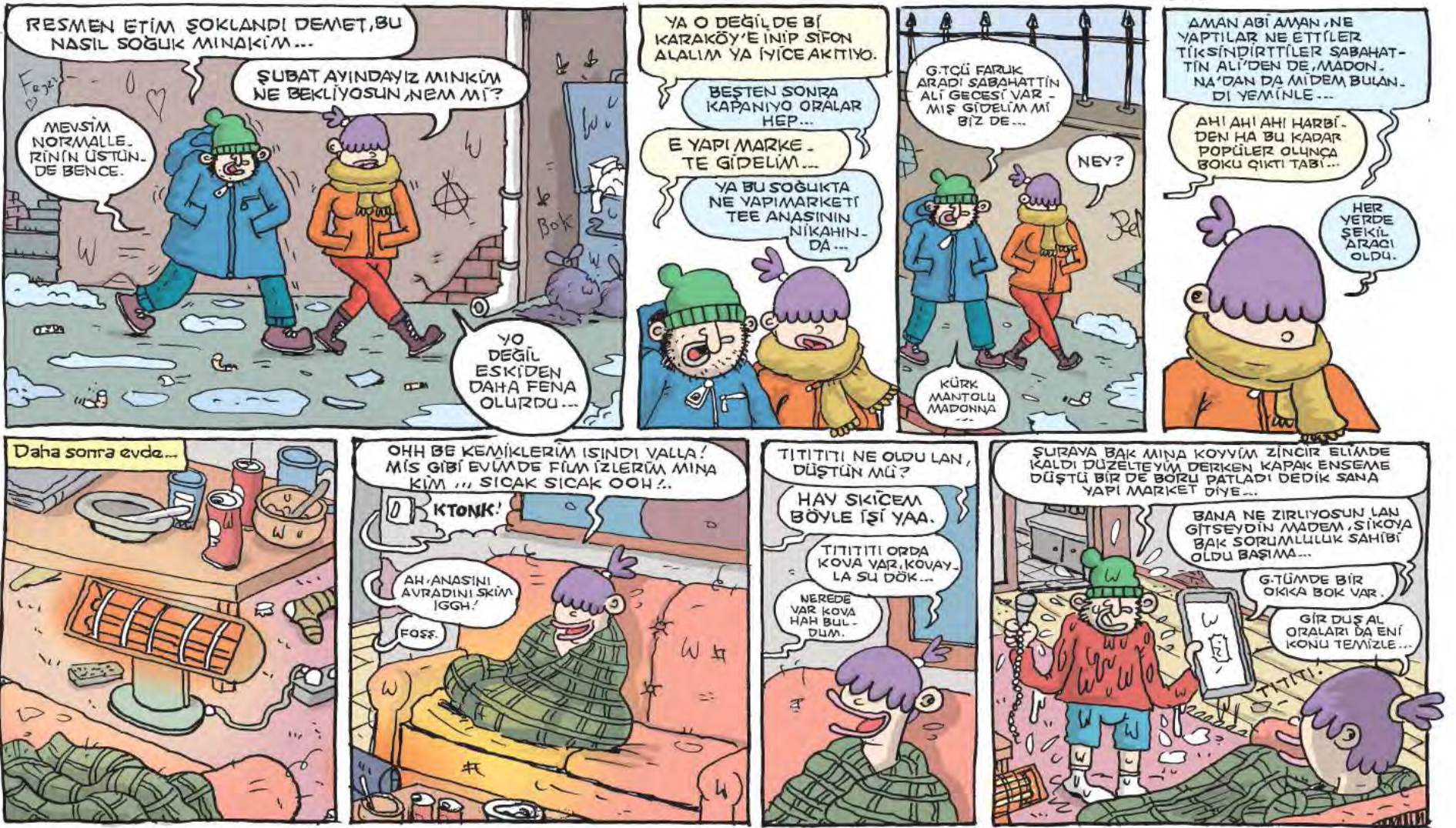




ESNEK ile GENİŞ



Yetkin Gülmen



Liderlerin liderlere liderlik öğretmesi kadar elektrikli bir olay olabilir mi? İş dünyasının önde gelen liderlerini bir araya getiren yeni nesil liderlik zirvesinin düzenlendiği otelin kapısından girdiğim gibi havadaki keskin ozon kokusu yüzüme çarpıyor. Bir kere yakınlarıma bir yerlere yıldırım düşmüştü.

İnsan inanmıyor. Elimi kaldırıp

"hayret bir şey" dediğimi hatırlıyorum.

Zekayı durduran korkunun yanında çok ince bir ozon kokusu eşlik ediyordu yıldırıma. İşte otel de kongre salonunda çakan şimşekler, katılımcıların zihinlerine düşen yıldırımlar dolayısıyla böyle kokuyor. O zamanki patronum içinde sunumların ve notların olduğu bilgisayarı iş yerinde unuttuğu için bu seçkin organizasyona davet edildim. Hafif terliyim ve bir şeylere liderlik etmek aklımın ucundan geçmiyor. Hayatımda liderlik edebileceğim hiçbir şey yok. Kız arkadaşım yok, akrabalarım uzak, arkadaşım az, olan arkadaşlarım üniversite son sınıfta sekizinci senelerini dolduruyorlar. Arkadaşlarımdan hepsi benim evime sadece çamaşırlarını yıkamak için geliyorlar. Her gelen elinde bavulla geliyor. Kocasından kaçıp aşığının evine sığınmış kadınlar gibi geliyorlar. Şikayetimin yok, insan görüyorum, insanlarla konuşuyorum. Kimisi sadece bir bavul çorap getiriyor, çamaşır makinesini birlikte çorap ayarına



ayarlıyoruz, çorapları birlikte boşaltıp birlikte çamaşır teline asıyoruz. Arkadaşlık bu değilse nedir? Gerçekten bilmiyorum.

Resepsiyondaki çocuğa heyecan ve aceleyle liderlik zirvesine geldiğimi, liderlerden birinin dev laptopunu taşıdığını, beni hemen liderlik zirvesinin oraya götürmeleri gerektiğini açıklıyorum. Bu laptoptaki sunumlar bilgisayarı açmak da, sunumlara bakmak da ikimizi de bayıltacak güçte. Laptop çantasından usul usul dışarı sızıyor liderlik, ikimizin de muntazam birer top sakala sahip olmamıza dakikalar var. Biz bu gelir seviyesiyle o top sakalı taşıyamayız. Mutsuzluğa mahkum oluruz. O haydi bas o önündeki klavyenin tuşlarına.

Liderlik zirvesinin girişinde katılımcıların biletlerini kontrol eden, kimin hangi sunumlara katılabildiğini belirten kız biletimin büyüklüğüne inanmıyor. Sakin ol bıldırcın yüreğim, asistanım ben, bilet bana da bedava geldi. "Çok şanslısınız, insanlar bu biletleri aylar öncesinden alıyor" diyor. Aylar önce ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum: Mahaldeki dvd'ciden lost dizisinin bütün sezonlarını almıştım, bir yandan portakal yiyor, bir yandan da "olaylara bak ya, neler oluyor, inanılmaz" diye mırıldana mırıldana lost izliyordum. O güzel günlerin hatırasıyla dalıp gitmişken kız kolumu yakalıyor, bileğime barkod teknoloji bileklik bağlıyor, boynuma ziyaretçi yazılı kart asıyor. Nasıl ki kuş gözlemcileri doğada yakaladıkları kuşların ayaklarına ufak kimlik takarlar, sonra tekrar havaya salarlar, öyle. Bir daha buralara geldiğimde kimliğimden



taniyacak beni. Hayatımın o döneminde ideal insan ilişkisi düşünceme çok yakın bir sistem. Ben seni bir daha rahatsız etmeyeyim, sen de bir daha benim yüzümden rahatsız olma. Barkodumu okut bak ne yazıyor: Lost izliyor, dürüm yiyor, lider değil.

Bir süre sunumların yapıldığı salonlara amaçsızca girip çıkıyorum, belki patronumu görürüm diye. Her salonda çok fazla patron var, böyle bulmak imkansız. Cep telefonunu deniyorum, cep telefonu kapalı. Neyse ki konuşmasının kaçta ve hangi salonda olacağı yazılı. En

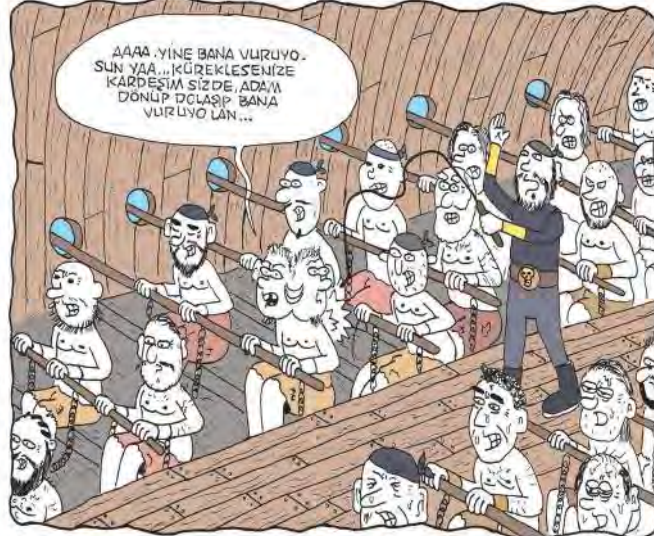
kötü ihtimal o salonun önünde yatarım diye düşünürken arkamdan "geldin mi Erman? diye bir ses yükseliyor. Patron da olsa, lider de olsa gelen bir insana "geldin mi?" diye sormaktan kendini alamıyor. Geldim hocam, bilgisayarınızı getirdim. Bilgisayarınızın kolları ve bacakları oldum. İnsan ve makine, birlikte başardık. O olmasaydı ben buraya giremezdim, ben olmasaydım o buraya tek başına gelemezdi. "İyi tamam sağol, sen istersen sunumlara gir, istiyorsan orada açık büfe var orada bir şeyler ye, kafana göre takıl, sunum zamanı gel, bilgisayarda sıkıntı çıkarsa yanımda ol" diyor. Beni sunum vakti açık büfenin oradan alın o zaman.

Açık büfe o zamana kadar rastlamadığım türden bir şeydi. Büyük ihtimalle kişiliğimi salonlardaki sunumlardan daha fazla geliştirdi, insan olarak önümdeki ihtimalleri daha iyi değerlendirmeme yardımcı oldu. O günden sonra daha fazla risk almaya, daha cesur kararlar almaya başladım. Çünkü biliyordum ki, tekrar böyle bir açık büfede yemek istiyorsam tekrar birilerinin yancısı olarak bu zirvelere girmeyi bekleyemem. Başarı benim için bir seçenek değil, zorunluluk.

BARBAROS ALTUĞ



Osman



Yusuf MURAT



Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizilen yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 27 ŞUBAT 2019 | Sayı: 600

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0212 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alic: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

